

นุร้อยนี้...

เสียงทุ้มต่ำทรงอำนาจที่ดังชัดใบหูปิดหัวใจของลัทธิกาจนปวด
แปลบไปทั้งช่องอก หญิงสาวรู้สึกคล้ายร่างกายกำลังทั้งดิ่งลงสู่ห้วงน้ำอัน
มืดดำราเวลราตรีกาล เธอพยายามขยับตัว แต่ทุกรยางค์กลับหนักอึ้ง ไม่อาจ
กระดิกได้แม้แต่ปลายนิ้วเสียด้วยซ้ำ

นุร้อยนี้...มานี้...ที่ที่เจ้าควรอยู่...คือตรงนี้...

ลัทธิกาสะท้านเยือกยามรู้สึกได้ถึงไอร้อนปานลาวาเดือดๆ โอบล้อม
รอบกายเอาไว้แน่นหนาจนเธออึดอัด ไม่ว่าจะพยายามดิ้นรนอย่างไรก็
ไม่อาจหลุดจากพันธนาการอันแข็งแกร่งนี้ได้เลย ตรงกันข้าม ยิ่งดิ้นก็ยิ่ง
ถูกรัดแน่นขึ้นทุกที

ปล่อย...หายใจไม่ออก...ปล่อย...

หญิงสาวร้องประท้วง มือไม้บิดปายผลักใส่สุดกำลัง ทั้งจิก ทั้งถีบ
แต่สิ่งที่ไอบอร์ดเธอไว้กลับทรงพลังเกินกว่าจะต้านทานได้

นุร้อยนี้...

ไม่! นั่นไม่ใช่ชื่อของฉัน...อย่าเรียกฉันแบบนั้น...

นุรฮ์ยีนีของข้า...

เจ้าของเสียงแสดงความเป็นเจ้าของให้หนักแน่นขึ้นด้วยการแนบ
ริมฝีปากจุมพิตหญิงสาวอย่างนุ่มนวล อ่อนหวาน ทว่าเรียกร้องเสียจนเธอ
แทบหลอมละลายเป็นขี้ผึ้งต้องไฟ แม้หัวใจจะร้องว่าไม่ แต่ทุกอณูในกาย
กลับตอบรับจุมพิตนั้นอย่างเต็มใจราวเคยคุ้นมานานแรมปี

ตื่นเถิด... เสียงนั้นกระซิบ ...เจ้านอนหลับมานานเกินไปแล้ว แม่
เติกน้อย...ตื่นขึ้นมามองหน้าข้า...

นุรฮ์ยีนี!

I

ตีนลิ นูร์อัยนี!
เหือก!

ลัทธิกาผวาเหือก เปลือกตาหนักยิ่งค่อยๆ เปิดปรือขึ้นเมื่อได้ยินเสียง
ร้องสั่งอันทรงอำนาจเหนี่ยวนำด้นนั้นดังซิทริมหูอีกครั้ง ถึงกระนั้นดวงตาที่
พราเลือนไปด้วยหยาดน้ำตากับดบังทุกสิ่งเอาไว้จนเห็นเป็นเพียงเงารางๆ
ในความมืดหญิงสาวกระพือแพขนตาองหนาสองสามครั้งเพื่อขับไล่
ความมัวงมุ่น แต่สิ่งที่ไหลออกจากหางตากลับมีเพียงหยดน้ำใสๆ เท่านั้น
ส่วนความมุ่นงมและสับสนชนิดจับต้นชนปลายไม่ถูกยังคงอยู่ครบถ้วนอย่าง
น่าขัน

ที่นี่...ที่ไหน...

สมองของลัทธิกาผวาโพลนประหนึ่งไม่เคยมีความทรงจำใดๆ สถิต
อยู่ภายในมาก่อน เธอต้องใช้เวลาราวนาทีเศษเพื่อนึกชื่อและนามสกุลของ
ตนเอง ก่อนจะต้องสะดุ้งเหือกเมื่อมีปลายนิ้วอ่อนๆ ยื่นมาปาดคราบน้ำตาให้
อย่างนุ่มนวลและอ่อนโยนอย่างที่สุด...เป็นสัมผัสอันแสนคุ้นเคยและชวนให้

โหยหาจนอยากร้องไห้

“ใคร...นั่นใคร...”

หญิงสาวครางเสียงแหบโหยออกมาสั้นๆ ดวงหน้าซีดเผือดไร้สีเลือดพยายามผินกลับมาหาเจ้าของสัมผัสว่ากลับกลายเป็นการเปิดโอกาสให้ ‘เขา’ กอดจูบข้างมุมปากของเธอได้ถนัดถนี้ เธอได้กลิ่นหอมหวานของดอกไม้ผสมกลิ่นกำยานกรุ่นอวลมาจากลมหายใจของคนที่ไม่รู้ชื่ออยู่เหนือกายเธอเคย...ได้กลิ่นนี้มาก่อน แต่...จากที่ไหนกันเล่า...

ดวงตากลมโตซ้อนขึ้นมองคนที่ค่อยๆ ถอนจูมพิตออกอย่างอ้อยอิ่ง ด้วยความรู้สึกหลากหลายระคนกัน ทั้งประหลาดใจ หวาดกลัว และ... ตื่นตะลึง ก็เขา ‘งาม’ เสียจนลัทธิภิกษิตว่าตนยังคงวนเวียนอยู่ในห้วงภวังค์ฝันอันเพ้อเจ้อ อาจดูตลกอยู่สักหน่อยที่เลือกใช้คำว่างามกับเพศชาย ทว่ารูปโฉมของคนตรงหน้านี้มีอาจใช้คำอื่นใดอธิบายได้ดีกว่านั้นเป็นแน่

‘เขา’ ที่แสงไฟสลัวรางจากทางเหนือศีรษะส่องให้เธอเห็นขณะนี้มีโครงหน้าโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์อย่างยิ่ง ดวงตาคมหวานใต้ปีกคิ้วเข้มที่พาดเฉียงขึ้นทำให้เขาดูติดจะยโสอยู่นิดๆ ทว่าประกายระยิบระยับราวท้องฟ้าในคืนพร่างดาวกลับทำให้ส่วนอื่นๆ ของใบหน้าดูนุ่มนวลลงอย่างน่ามอง ยิ่งมีเรือนผมยาวดำลึบราวมันไหมสีนิลทิ้งตัวลงมาระแก้มเธอเช่นนี้ ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนอยู่ในห้วงนิรมิตที่ไม่มีวันเป็นจริง เหมือน...ถูกบังคับไม่ให้ละสายตาไปจากความงามตรงหน้าได้

“คุณ...เป็น...ใคร...”

ลัทธิภิกษิยาพยายามเปล่งเสียงแหบพร่าให้ผ่านพ้นลำคอออกมาอย่างยากเย็น แต่ดูเหมือนจะทำให้คนฟังไม่พอใจ แว่ตาของเขาแข็งกร้าวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ริมฝีปากหยักสวยได้รูปเม้มเข้าหากันอย่างขุ่นเคืองก่อนที่เขาจะผล่อออกห่างจากเธอช้าๆ ความนุ่มนวลที่สัมผัสได้ในคราวแรกถูกแทนที่ด้วยพายุอารมณ์บางอย่างที่เธอเองก็ไม่เข้าใจว่าคืออะไร รู้เพียง...เมื่อเขาขยับตัวหนี ใ่อุ่นที่เคยโอบล้อมกายพลันจางหาย เหลือแต่ความ

หนาวเหน็บและหนาวหวั่น

เขาใครธ?

“เดี่ยว...อย่าเพิ่งไป คุณเป็นใคร”

มือเล็กพยายามไขว่คว้าร่างสูงใหญ่ในชุดกาลาเบยาสีดำที่ค่อยๆ ถอย
ออกไปยืนกอดดอกฟิงพ่นด้วยกิริยาประหนึ่งเด็กน้อยกำลังร้องหาอ้อมกอด

“น้องดรีม!”

เสียงตะโกนด้วยความยินดีที่ดังมาจากอีกด้านดึงดูดความสนใจของ
ลัทธิกาไปจากชายหนุ่มลึกลับในบัดดล

“คุณป้าจันทร์ครับ น้องดรีมฟื้นแล้ว!”

ฟื้น? หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง หมายความว่ายังไงที่ว่า...
ฟื้น?

“ยายดรีม ไธ...ยายดรีมของป้า”

เสียงอุทานด้วยความยินดีดังขึ้นพร้อมๆ กับแสงจากหลอดไฟบน
เพดานขับไล่ความมืดสลัวไปจนสิ้น แสงนั้นเป็นสีขาวและเจิดจ้าเสียจน
ลัทธิกาต้องหิยาตาด้วยไม่อาจปรับสมดุลของสายตาได้ทัน

“คุณป้า...พี่ชาม...” หญิงสาวต้องใช้เวลาราวสามสิบวินาทีกว่าจะมอง
เห็นหน้าสองคนที่ยืนเกาะราวเหล็กกันตึงขัตุๆ “นี่...ทุกคนมาทำอะไรกัน
คะ แล้วนี่ดรีม...ดรีมอยู่ที่ไหน...”

“ดรีมอยู่ที่ไโคร๊ะจ๊ะ” ชามคว้ามือของลัทธิกามากุมเอาไว้แน่นอย่าง
ตื่นเต้นดีใจ “ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ โรงพยาบาลนี้ดีที่สุดไนไโคร๊ะแล้ว”

“ไโคร๊ะ? โรงพยาบาล?”

ลัทธิกา มองหน้าจันทร์ผู้เป็นป้าสลับกับชายหนุ่มอย่างงุนงง ก่อนจะ
เหลือบไปเห็นสายน้ำเกลือที่ห้อยระโยงระยางมาเลียบอยู่บนหลังมือของ
ตนเอง จู่ๆ ภาพความทรงจำอันไม่ค่อยปะติดปะต่อก็ดูดาบขึ้นมาในหัว
ความคิด ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือที่ดังก้องไนโลตประสาท
หญิงสาวหลับตาทันควัน ความเจ็บปวดเล่นปราคาจากท้ายทอยส่งผ่านไประ

หัวตัวเป็นริ้วๆ จนลั่นสะท้านไปหมด

“ยายดรีม! เป็นอะไรไปลูก!” จันทราร้องเสียงหลง ปราดเข้าไปประคองใบหน้าที่บัดนี้มีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพราวเต็มหน้าผาก “ตาธาม รีบไปเรียกพยาบาลมาเร็ว!”

แม้จะรู้ว่ากดปุ่มฉุกเฉินเรียกพยาบาลให้เข้ามาในห้องพักผู้ป่วยเป็นเรื่องง่ายกว่า แต่ด้วยอาการตกใจ ธามจึงพลอยบ้าจี้วิ่งออกจากห้องไปตามคำขอร้องแกล้งของผู้สูงวัยกว่าโดยไม่หยุดคิดแม้แต่วินาทีเดียว

“ดรีมไม่เป็นอะไรค่ะ แค...แคปวดหัว...” ลักษิกาครางเสียงแผ่ว เธอเหลือบมองไปทางผนังห้อง

ผู้ชายคนนั้นยังยืนกอดดอกอยู่ที่เดิม เมื่อแสงในห้องสว่างจ้าเช่นนี้ เธอจึงเห็นรายละเอียดต่างๆ ของเขาชัดเจนขึ้น ทั้งร่างกายสูงใหญ่ผิดธรรมดา ผิวสีแทนคมเข้มที่เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นสีทองสวยดูจุหลอกจากโลหะจำพวกลัทธิรีต เรือนผมของเขายาวจดบั้นเอวและปล่อยสยายรุ่มร่ายเต็มหลังและไหล่ เสริมให้วงหน้าคมคายนั้นดูสูงศักดิ์และเปี่ยมมนตร์ขลังอย่างน่าพิศวง

“ไม่เป็นอะไรได้ยังไงเล่าลูก หนูนอนไม่รู้สึกตัวตั้งเกือบอาทิตย์ ป้าเป็นห่วงหนูแทบบ้า” จันทราซ้อนดวงหน้าซีดเซียวของหลานสาวหัวแก้วหัวแหวนไว้ด้วยมือทั้งสองข้างอย่างทะนุถนอมเช่นที่ทำมาตลอดชีวิต “ป้าไม่น่ายอมปล่อยให้หนูไปเรียนไอ้ศิลปะบ้าๆ ที่ปารีสคนเดียวเลย แล้วดูซิ ใฝ่ฝันพวกนั้นก็พาหลานป้ามาตกระกำลำบากที่อียิปต์จนเกิดเรื่องจนได้”

“เกิดเรื่อง? เกิดเรื่องอะไรคะ” สมอของลักษิกาเต็มไปด้วยความสับสนมากขึ้นทุกที “คุณป้าพูดเรื่องอะไร หนู...หนูไม่...เข้าใจ...”

“นี่หนู...จำอะไรไม่ได้เลยเธอลูกว่าเกิดอะไรขึ้น” จันทราหนึ่งอิงไปครู่หนึ่ง ดวงตาวาวเรียวกวาดมองหลานสาวที่นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียงคนไข้ด้วยความรู้สึกกังวลอยู่ลึกๆ ในใจ

“หนู...จำอะไรไม่ได้เลยค่ะ...” ลักษิกาส่ายหน้าช้าๆ...เธอน่ะหรือไม่รู้สึกรู้สีกตัวเกือบอาทิตย์ เป็นไปไม่ได้ “หนูนึกอะไรไม่ออกเลย”

ภาพความทรงจำอันไม่ปะติดปะต่อผุดขึ้นมาในห้วงความคิดเป็นระยะ แต่เลื่อนรางเสียจนสมองของเธอไม่อาจเรียบเรียงเป็นเรื่องเป็นราวได้ ยิ่งพยายามบังคับให้มันประมวลผลเท่าใดก็ยิ่งไร้ประโยชน์

“เอาเถอะ นึกไม่ออกก็อย่าเพิ่งไปนึกนะลูก นอนพักก่อน”

มือของคนเป็นป้าทำให้หญิงสาวรู้สึกอึดใจทุกครั้งทีสัมผัสแก้มเธอแผ่วๆ เช่นนี้ เพียงแต่สิ่งเดียวที่ช่วยให้เธอรู้สึกคลายความเจ็บปวดลงกลับเป็นกลิ่นหอมอันเป็นเอกลักษณ์ที่ลอยกรุ่นมาจากคนที่ยังคงกอดอกพิงผนังห้องราวไร้วัดตนคนนั้นต่างหาก...กลิ่นหอมหวานชวนให้หลงใหลและสิ้นสมาธิในคราเดียวกัน

“คุณป้าคะ...” ลักษิกาไม่อาจละสายตาไปจากใบหน้าบึ้งตึงของชายหนุ่มได้ “เขาเป็นใครเธอคะ”

“เขา? เขาไหนจะลูก” จันทรามองไปรอบๆ อย่างประหลาดใจ

“ก็...เขา...” หญิงสาวชี้ไปยังคนที่เอียงคอมองตอบกลับมาด้วยแววตาดูก้าว “คนชุดดำที่ยืนอยู่ตรงนั้นไงคะ ผู้ชายผมยาวๆ คนนั้น”

“ผู้ชายที่ไหนกันเล่าลูก” จันทรามองตามมือของลักษิกาไปแล้วกลิ่นน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างหวาดๆ “ตอนนั้นในห้องนี้มีแค่ป้ากับดริมสองคนเท่านั้นนะลูก”

“เอ๊ะ...แต่เขา...เขาอยู่ตรงนั้นจริงๆ นะคะ...”

เสียงของลักษิกากลืนหายไป ในลำคอทันทีที่เห็นว่าบนข้อมือของตนมีกำไลสีทองหม่นกว้างราวหนึ่งนิ้วสวมอยู่ กึ่งกลางประดับด้วยหินสีเหลืองโปร่งแสง แกะสลักเป็นแมลงสกรับขนาดไม่เก็นิ้วโป้ง ส่วนปีกที่กางออกตามแบบฉบับศิลปะแบบอียิปต์โบราณนั้นฝังด้วยเทอร์คอยส์สลับกับปะการังแดงอย่างวิจิตรบรรจงเป็นที่สุด เพียงเห็นแค่แวบแรก...เธอก็ตกหลุมรักกำไลวงนี้จนหมดใจ

กำไลวงนี้...เธอได้มาจากผู้ชายหน้าสวยที่ทำงานอยู่ที่ร้านขายของเก่าในปารีส เขาชื่ออะไรนะ อา ใช่แล้ว...อองเซล หลง

“ดรีม เป็นอะไรหรือเปล่าลูก”

“ไม่เป็นไรค่ะ...”

ลัทธิศาสนาเสียสละ เหมือน...จะหนีอะไรออก แต่ก็ไม่ออก เมื่อหันไปมองที่ผนังห้องอีกครั้งก็พบว่าชายหนุ่มรูปงามผู้นั้นอันตรายเกินไปเสียแล้ว ดั่งไม่เคยมีตัวตน!

“สมองได้รับการกระทบกระเทือนหรือครับ”

ตามขมวดคืออย่างเคร่งเครียด สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความกังวล จนหิริสสาที่ยืนอยู่ข้างๆ ต้องตะแคงไหล่เป็นเชิงปลอบ หูฟังสาวอยู่ในชุดคอนข้างลาลองเนื่องจากถูกชายหนุ่มโทรศัพท์ปลุกขึ้นมากลางดึก จึงต้องรีบวิ่งจากที่พักย่านด็อกเก็ตรงมาโรงพยาบาลโดยด่วนที่สุด

ไม่ว่ามันได้ยังไงเล่า ในเมื่อเรื่องนี้เป็นเรื่องระดับชาติ...ไม่สิ ระดับโลกก็ว่าได้!

“ครับ” บาซิล เอล มาร์ห์ดี นายแพทย์ชาวอียิปต์ประจำโรงพยาบาลดาร์อัลฟูอาด (Dar Al Fouad) เอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึมไม่แพ้กัน “เบื้องต้นเรารู้ว่าศิระของคนที่ใช้กระแทกกับของแข็งบางอย่างจนหมดสติ ถึงทำซีทีสแกนแล้วจะไม่พบภาวะโหลกศิระร้าวหรือมีเลือดออกในสมอง แต่ก็น่าจะได้รับความกระทบกระเทือนไม่น้อย ซึ่งเราคงต้องรอดูอาการไปก่อน ผมว่ายังไม่เหมาะที่ส่งตัวคนไข้กลับประเทศไทยตอนนี้ครับ”

“เรื่องนั้นผมเห็นด้วย” ตามพยักหน้าพลางเหลือบมองไปทางประตูห้องคนป่วยด้วยแวตาเปี่ยมไปด้วยความห่วงใยล้นปรี่ “แต่ไม่ว่ายังไงผมก็อยากพาตัวคนไข้กลับไปไทยให้เร็วที่สุด”

แม้โรงพยาบาลแห่งนี้จะมีบุคลากรแพทย์ผู้ชำนาญการ รวมไปถึงเครื่องมือเครื่องมื่อครบครันสมกับเป็นโรงพยาบาลแถวหน้าของอียิปต์ แต่ตามก็ยังรู้สึกวุ่นวายไม่แพ้กันเหมือนกับโรงพยาบาลในประเทศไทยอยู่ดี

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณทุกคนนะครับ” นายแพทย์วัยสี่สิบปี

ระบายลมหายใจยาว เส้นผมหยิกขดบนศีรษะของเขาเป็นสีดอกเลา แต่ใบหน้ากลับดูอ่อนกว่าวัยอยู่มาก “แต่คนไข้เพิ่งได้สติ อาการยังไม่คงที่นัก ผมอยากให้พวกคุณใจเย็นๆ กันสักนิด ให้ทางเราได้เช็กอาการของคนไข้ โดยละเอียดก่อนจะดีกว่า”

“หมายความว่าที่หลานฉันจำเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้เลยก็เพราะสมองได้รับความกระทบกระเทือนอะไรนี่ใช่ไหมคะ”

จันทร์หาพูดภาษาอังกฤษไม่คล่องปรี๊ดเท่าตามหรือนริสสา แต่มีทักษะการฟังยอดเยี่ยมจึงเข้าใจบทสนทนาอย่างกระจ่างแจ้ง ประกอบกับแพทย์เจ้าของไข้พยายามสื่อสารด้วยการใช้คำศัพท์ง่ายๆ จึงไม่เห็นอุปสรรคมากนัก

“ถือเป็นผลข้างเคียงอย่างหนึ่งครับ คลื่นไส้ อาเจียน เชื่องซึม หรือมีความคิดสับสน พุดจาไม่รู้เรื่องก็ด้วย” บาซิลละรายละเอียดเรื่องที่พยาบาลรายงานเขาว่าลัทธิกาเห็นภาพหลอนเอาไว้ในฐานที่เข้าใจ ด้วยไม่ยอมให้ญาติและครอบครัวของหญิงสาวต้องกังวลมากเกินไป “ทำให้ให้สบายเถอะครับ อาการพวกนี้เป็นเรื่องปกติที่อาจเกิดขึ้นได้ เป็นแค่อาการชั่วคราว อย่างที่ผมบอกนั่นละครับว่าถ้าไม่มีอาการเลือดคั่งในสมองร่วมด้วยก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงนัก ว่ากันตามจริง นี่ถือว่าคนไข้ฟื้นตัวเร็วมากอย่างเหลือเชื่อแล้วนะครับ”

“ข้อนั้นพวกผมเข้าใจครับ” แม้จะพยักหน้าเข้าใจ แต่สีหน้าของชายหนุ่มยังฉาบไปด้วยความกังวลและความรู้สึกกังขามากมาย “เอ่อ...คุณหมอครับ ถ้าเป็นไปได้ ผมต้องขอความกรุณาทางโรงพยาบาลอย่าเพิ่งแพร่กระจายเรื่องที่คนไข้รู้สึกตัวแล้วให้นักข่าวทราบนะครับ ผมไม่อยากให้กลายเป็นเรื่องวุ่นวายมากเกินไปครับ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงไปครับ ทางโรงพยาบาลเองก็ระมัดระวังอยู่เช่นกัน เรื่องใหญ่ขนาดนี้...ผมเองก็เพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรก...” บาซิลชะงักไปครู่หนึ่ง เมื่อรู้สึกว่ตนเองพูดมากเกินไปจนความจำเริญไปแล้ว “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ”

นายแพทย์ชาวอียิปต์หันมาสบตากับนริสสาเหมือนมีบางอย่างจะพูด แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเป็นค้อมศีรษะให้ทุกคนก่อนจะเดินจากไปเงียบๆ หญิงสาวไม่แปลกใจนักหรือที่ บาซิล เอล มาร์ห์ดี มีท่าทางเช่นนั้น เป็นใครเจอเรื่องแบบนี้ก็คงมีคำถามล้านแปดอัดแน่นอยู่ในใจกันทุกคน เธอเองก็บอกไม่ถูกเช่นกันว่ารู้สึกอย่างไรกับเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ถึงจะเคยมีประสบการณ์การรับมือกับเรื่องพิลึกพิลั่นสารพัดสารพันในอียิปต์มาบ้าง แต่เรื่องนี้เรียกได้ว่าพิสดารเสียจนไม่รู้จะตั้งหลักอย่างไรดี

“ไม่ต้องกังวลเรื่องนักชวณะคะคุณธาม คุณบำจันทรา ทางสถานทูตเองได้ขอความร่วมมือกับทางโรงพยาบาลไปแล้วว่าให้งดการให้ข่าวเรื่องคุณดรีมในทุกกรณี”

นริสสาพยายามปลอบใจชายหนุ่มและผู้ปกครองของลักษิกาอย่างนุ่มนวลที่สุด เธอเข้าใจความรู้สึกของทั้งคู่เป็นอย่างดีด้วยปีที่แล้วก็เพิ่งผ่านเหตุการณ์รุ่นวายุที่ต้องผจญกับบรรดานักข่าวที่พยายามเค้นคอให้ตอบคำถามเรื่องคดีฆาตกรรมศาสตราจารย์ดูวาลที่ราวินทรา รุ่นน้องของเธอโซคร้ายเข้าไปมีส่วนพัวพันมาแล้วเช่นกัน กว่าจะจบเรื่องเล่นเอาผมแทบหงอก แต่ก็ได้คนรักประหลาดๆ อย่างวราทิธย์มาหนึ่งคนละนะ...

“แต่เราก็ห้ามพวกนักข่าวเรื่องกระปือข่าวลือบ้าง ไม่ได้อยู่ดีนะหนูสา” จันทราระบายลมหายใจยาว “นี่ก็ลือกันไปไกลถึงเรื่องคำสาปฟาโรห์อะไรกันก็ไม่รู้ พวกนักข่าวที่ไทยก็เหมือนกัน ใส่สีตีไข่เสียจนกลายเป็นเรื่องผีๆ สารๆ กันไปหมดแล้ว เพื่อนๆ ปากก็พลอยบ้ายั้โทรศัพท์มาถามข่าวกันว่ายายดรีมถูกสาปจริงไหม จนป่าต้องปิดมือถือหนี ไม่กล้าเปิดจนทุกวันนี้เลย”

ปากพูดต่อว่าต่อขานไป แต่ในใจลึกๆ แล้ว จันทราก็หวาดหวั่นกับเรื่องคำสาปที่ว่าไม่น้อย

“โอ้ คุณบำคะ ปากคนยาวกว่าปากกา อยากพูดอะไรก็พูด อย่าไปใส่ใจเลยคะ” นริสสาทหาระเสียงแห้ง “คำสาปฟาโรห์ที่ว่าไม่ได้มีจริงหรอกคะ

เพราะถ้ามีจริง คนแรกที่น่าจะโดนสาปให้ตายแล้วตายอีกก็น่าจะเป็น ดอกเตอร์ซาฮิ ฮาวาสส์ ที่เปิดสุสานมัมมีมาเป็นร้อยมากกว่า”

เธอจำคำพูดกึ่งเลกเซอร์วิชาประวัติศาสตร์ของ แอรอน วินสตัน คนรักของราวีนาอีกที สารภาพว่าตอนฟังแอบหาวจะหลับมีหลับแล่นอยู่หลายครั้ง ไม่นึกเหมือนกันว่าจะมีประโยชน์ในวันนี้...อย่างน้อยก็พอปลอบใจคนแก่ได้บ้างละน่า

“ซา...ซาฮิ...ที่ว่าเป็นใครเธอจะหุส”

จันทราทำหน้าที่ เธอไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับประเทศอียิปต์เลยแม้แต่ น้อย และเป็นประเทศที่เธอไม่คิดว่าในชีวิตนี้จะได้มาเหยียบเสียด้วยซ้ำไป หากหลานสาวสุดที่รักไม่เกิดเรื่องใหญ่โตเช่นนั้น

“เขาเป็นนักอียิปต์วิทยาชื่อดังระดับโลกครับคุณป้า ฉายา อินเดียนา โจนส์ ของอียิปต์ บางคนก็เรียกเขาว่ามาเฟียมัมมี เขามีอิทธิพลในแวดวง โบราณคดีที่นั่นพอดู” ธาริงตอบด้วยน้ำเสียงเนือยๆ “ผมได้ข่าวว่าเขาอยาก พบน้องตรีมนาดู หลังจากเห็นภาพพวกนั้น...”

จู่ๆ เสียงของชายหนุ่มก็ขาดหายไปเสียเฉยๆ ใบหน้าขาวสะอาดแบบ คนมีเชื้อสายจีนของเขาดูซีดเซียวอย่างน่าสงสาร

นริสสามองเขาแล้วก็ได้แต่ส่งยิ้มเจื่อนๆ ไปให้ ที่เรื่องมันวุ่นวาย ถึงเพียงนี้ก็เพราะ ‘ภาพพวกนั้น’ ที่เขาเอ่ยถึงนั่นละ อย่างว่าแต่ดอกเตอร์ ซาฮิ ฮาวาสส์ เลย ตอนนั้นคนทั้งกระทรวงโบราณคดีและบรรดานักอียิปต์ วิทยาทั่วโลกต่างก็อยากพบหน้าหญิงสาวที่ชื่อลักซิกานั่นทั้งนั้น!

ทำไมนะหรือ...คำตอบง่ายตายมาก ใครเห็นภาพสาวสวยนอน สลบลีโล่ไร้สติกลางทะเลทรายอันกว้าง โดยสวมเสื้อผ้าและเครื่องประดับ โบราณล้ำค่าทั้งตัวประหนึ่งเพิ่งผุดขึ้นมาจากสุสานฟาโรห์เช่นนั้น แล้ว ไม่อยากรู้ที่มาที่ไปบ้างเล่า!

คิดถึงตรงนี้ ดวงตาเจ้ากรรมของนริสสาก็โผล่มองไปยังประตูห้อง ที่หญิงสาวเจ้าของชื่อนอนอยู่โดยอัตโนมัติ...เด็กคนนั้นหายตัวไปในทะเล-

ทรายอย่างไรร่องรอยหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ ไม่ว่าทางสถานทูตจะประสานงานกับทางรัฐบาลอียิปต์ให้ส่งทีมออกช่วยค้นหาอย่างไรก็ไม่พบ จนเธอเองพลอยถอดใจ แอบคิดในแง่ร้ายว่าเจ้าตัวอาจเสียชีวิตไปแล้วเสียด้วยซ้ำ แต่จู่ๆ กลับมาปรากฏตัวในสภาพที่...หากไม่นับอาการบาดเจ็บจากการตกจากที่สูงแล้ว ก็เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบเหลือเชื่อ จนไม่น่าจะเป็นคนที่ถูกกลุ่มโจรไล่ล่าจนหลงทางรอนแรมกลางทะเลทรายมาเป็นอาทิตย์ได้เลยสักนิด!

วินาทีแรกที่เห็นสาวน้อยวัยยี่สิบสองปีผู้กลายเป็นชาวต่างชาติไปทั่วโลก นริสสาดกใจจนพูดอะไรไม่ออก ไม่ใช่เพราะผิวพรรณของเธอเปล่งปลั่งดังทองคำ และอ่อนนุ่มราวได้รับการประนบัตินวดพั้นด้วยน้ำมันหอมชั้นเลิศมาเป็นอย่างดี หรือเพราะผ้าไหมโปร่งบางซึ่งถักทอด้วยกรรมวิธีโบราณและประดับด้วยอัญมณีนั่งงามอย่างวิจิตรบรรจง แต่เป็นเพราะกำไลสีทองหม่นที่อยู่บนข้อมือของเด็กคนนั้นต่างหาก

กำไลอาร์ลีโนเอ...ต้นเหตุที่พารา วินทราไปผจญกับเรื่องเลื่องลือตายเมื่อปีก่อน!

ตอนแรกนริสสานึกว่าตาฟาดไป แต่เมื่อลอบมองชัดๆ หลายครั้งจึงแน่ใจว่าเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน คำถามคือ...ทำไมกำไลที่แอรอนกับราวินทราบอกเธอว่าหายสาบสูญไปในทะเลทรายพร้อมกับพวกผอง-ลูกแล้ว ถึงมาอยู่ที่ลัทธิกันได้กันเล่า บอกตรงๆ เธอเห็นมันแล้วขนลุกพิกลสังหรณ์ใจว่าจะต้องเกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่โตเพราะมันอีกอย่างไรก็ไม่รู้

“พูดถึงรูปพวกนั้นแล้วบ้าโกรธทุกที พวกที่เมืองไทยบางคนบอกว่ายายตรีมอยากดังก็เลยร่วมมือกับอาจารย์ฝรั่งจัดฉากขึ้นมา เอาอะไรมาพูดใครจะเอาชีวิตมาเสี่ยงทำเรื่องบ้าๆ แบบนี้”

ดวงตาของหญิงสูงวัยเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา ดวงหน้าซูบซีดกว่าครั้งแรกที่นริสสาเห็นที่สนามบินมาก

ตอนที่ได้รับโทรศัพท์สายตรงจากผู้ใหญ่ในกระทรวงต่างประเทศ

ให้ช่วยดูแลอำนวยความสะดวกให้เศรษฐกิจในแถวหน้าของเมืองไทยกับลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของอดีตนักการเมืองชื่อดัง หญิงสาวได้แต่ลอบถอนใจด้วยความเบื่อหน่าย เพราะเคยเจอฤทธิ์เดชของพวก ‘อภิสิทธิ์ชน’ ที่ผู้ใหญ่มากฝั่งมามาก คนพวกนี้หากไม่ทำตัวกว้างคับไคร้ก็มักจิกหัวใช้เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยประหนึ่งทาสในเรือนเบี้ย

แต่จันทราบกับธามไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย พวกเขาทั้งสองคนทั้งน่ารัก สุภาพ อีกทั้งยังให้เกียรติและรู้จักเกรงใจคนรอบข้างทั้งที่พวกตนทุกซัใจอย่างแสนสาหัสต่อการหายไปของลักซิกา นริสสา และเหล่าเจ้าหน้าที่ในสถานเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงไคโรจึงเห็นใจพวกเขาอย่างจริงใจ และพร้อมให้ความช่วยเหลือทุกอย่างอย่างเต็มกำลัง

“ศาสตราจารย์อองตวน ลามาร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการอนุรักษ์ศิลปวัตถุอันดับต้นๆ ของฝรั่งเศส ไมลี...ของโลกนะครับ ไม่มีความจำเป็นต้องเอาชื่อเสียงของตัวเองมาเสี่ยงกับเรื่องจัดฉากแบบนี้เลย แล้วน้องดริมก็เป็นศิษย์เอกของเขา มีอนาคตสดใสอยู่ ไม่มีทางคิดอะไรสั้นๆ แบบนี้แน่” น้ำเสียงของธามเข้มข้นด้วยแรงอารมณ์ที่สะสมมานานหลายวัน ivaว่าเขาไม่โกรธขาลือไร้สาระที่สาดโคลนใส่ลักซิกาในโลกโซเชียล แต่เป็นเพราะเขาห่วงอาการบาดเจ็บของเธอมากกว่า จึงพยายามข่มใจไม่เก็บมาเป็นอารมณ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่ง “น้องดริมมีโลกส่วนตัวสูงแค่ไหน พวกเราทุกคนก็รู้กันดี วันๆ เอาแต่เก็บเนื้อเก็บตัววาดภาพ อ่านหนังสือ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครนอกจากครอบครัวกับเพื่อนฝูง น้องไม่เคยอยากเด่นอยากดังเลยสักนิด”

“คนพวกนั้นก็แค่แค่นักเลงคีย์บอร์ดช่างมโนเท่านั้นละคะคุณธามอย่าไปใส่ใจเลย พวกเราปิดข่าวเงียบเชียบกันขนาดนี้ก็คงพยายามกระทั่งให้เราออกมาได้ข่าว ถ้าเรานิ่งเสีย ก็ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น”

นริสสาส่ายหน้าอย่างระอาใจ ตอนนีถึงลักซิกาไม่อยากรดกก็กลายเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกเสียแล้ว ประวัติความเป็นมา ตั้งแต่เรื่องครอบครัว การศึกษา

ตลอดจนถึงชีวิตส่วนตัวจึงถูกขุดคุ้ยขึ้นมาเผยแพร่บนโลกอินเทอร์เน็ต ในช่วงระยะเวลาข้ามคืน มีทั้งจริงบ้างไม่จริงบ้าง ใส่สีตีไข่จนเป็นนิยายน้ำเน่าบ้าง ช่างน่าเหนื่อยใจแทนเสียจริงๆ

“ที่จริง...เรื่องที่ผมกังวลมากกว่าเรื่องข่าวก็คือเรื่องของคนจากกระทรวงโบราณคดี ดูจากรูปการณ์แล้ว ทางรัฐบาลอียิปต์คงไม่ยอมให้น้องตรีมกลับไปรักษาตัวที่เมืองไทยง่ายๆ จนกว่าจะได้คำตอบเรื่องเครื่องประดับพวกนั้นใช่ไหมครับ”

ชายหนุ่มคนนี้ว่ียงคลั่งหัวคว่ำอย่างอ่อนล้า ตลอดระยะเวลาเกือบหนึ่งอาทิตย์มานี้เขานอนน้อยมากจริงๆ ไม่นึกเลยว่าจะเกิดเรื่องบ้าๆ แบบนี้กับนางในฝันของเขาได้

“เรื่องนั้นไม่ต้องกังวลนะคะ ทางสถานทูตพร้อมให้ความช่วยเหลือเต็มที่ ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอกค่ะ ทางกระทรวงโบราณคดีก็คงอยากรู้ว่าของพวกนั้นมาจากไหน จะได้ไปขุดค้นต่อเท่านั้นแหละ รู้ๆ กันอยู่ว่าทางการอียิปต์เห็นความสำคัญของเรื่องพวกนี้มาก” นริสถามองสีหน้าเปี่ยมไปด้วยความกังวลใจของทั้งสามและจันทราแล้วเอ่ยไม่เต็มเสียงนัก

ที่จริงแล้ว ที่ทำของกระทรวงโบราณคดีที่มีต่อเรื่องนี้ก็น่าเป็นกังวลดังที่ชายหนุ่มคาดไว้จริงๆ นั่นละ หากพิสูจน์ได้ว่าเครื่องประดับที่อยู่บนตัวของลักซิก้าเป็นของโบราณอายุนับพันปีจริง มูลค่าของพวกมันนั้นเรียกได้ว่าประเมินค่ามิได้ทีเดียว ทางกระทรวงคาดหวังว่าจะมีสมบัติค่าควรเมืองเช่นนี้ซุกซ่อนอยู่ในที่ใดที่หนึ่งในทะเลทรายอีก และหากหญิงสาวสามารถชี้จุดได้นำมาจากตรงไหน และยังมี ‘ซุมทรัพย์’ อยู่อีกก็จะถือว่าเป็นการค้นพบอันยิ่งใหญ่หลังจากการค้นพบสุสานที่เต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของฟาโรห์ตุตันคาเมนเมื่อปี ๑๙๒๒ เลยทีเดียว ซึ่งหมายความว่า การค้นพบครั้งนี้จะดึงดูดนักท่องเที่ยวทั่วโลกให้หลั่งไหลกลับมาอียิปต์อีกครั้งก็ว่าได้ ฉะนั้นรัฐบาลอียิปต์ไม่มีทางปล่อยตัวลักซิกากลับเมืองไทยง่ายๆ แน่

“ปัญหาคือยายตรีมจำอะไรไม่ได้เลยนะสิหนูสา จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่า

ตัวเองกับเพื่อนๆ ถูกไอ้พวกโจรเรียกค่าไถ่ไล่ตอนในทะเลทรายจนเป็นเรื่องถ้าตอบไม่ได้ เขาจะไม่กักตัวยาดริ่มไว้ที่อียิปต์นี้ตลอดชีวิตเลยเธอ”

“โอ้...คุณป้า อย่าเพิ่งคิดมากสิคะ” นริสสาเอื้อมมือไปกุมมือของหญิงชราไว้เบาๆ อย่างให้กำลังใจ “จำที่คุณหมอบอกได้ใช่ไหมคะว่าเรื่องความทรงจำที่หายไปของคุณดริ่มเป็นแค่อาการชั่วคราว คุณดริ่มเองก็เพิ่งรู้สึกตัว คงต้องใช้เวลาฟื้นตัวสักหน่อย ไม่นานความทรงจำอาจจะกลับมาเร็วกว่าที่คิดก็ได้ล่ะคะ”

“ป้าก็หวังว่าอย่างนั้น” จันทราบิบบมือตอบด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจ “ใจหนึ่ง...ป้าก็ภาวนาให้ยาดริ่มจำได้ แต่อีกใจ...ป้าก็ไม่รู้ว่าอยากให้หลานจำได้ไหม”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็...” จันทราม้มก่อนสะอื้นเอาไว้ในอก “เราไม่รู้เลยว่าตลอดเวลาที่หายตัวไป ยาดริ่มเจอกับเรื่องเลวร้ายอะไรมาบ้าง บางที...ถ้าจำไม่ได้จะดีกว่าหรือเปล่า...”

“หมอตระจำไม่พบอะไรนอกจากบาดแผลที่ศีรษะกับรอยแผลเล็กๆ น้อยๆ และรอยฟกช้ำตามเนื้อตัวนะครับคุณป้า ไม่มีเรื่องไม่ดีไม่มาเกิดขึ้นกับน้องแน่ๆ ครับ น้องแค่โซคร้ายไปเจอกับโจรเข้าก็เท่านั้น”

ชายหนุ่มรู้ดีว่าจันทรากำลังพูดถึงเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศซึ่งน่ายินดีที่สุดในรายงานของแพทย์ไม่มีเรื่องนี้อยู่ด้วย แต่ไม่ว่าจะเกิดเรื่องเลวร้ายแบบใดกับลูกธิดา เขาก็พร้อมที่จะอยู่เคียงข้างเธอ ไม่คิดทอดทิ้งไปไหนทั้งสิ้น

“จะลูก” จันทรพยกหน้า น้ำตาซึม หลายวันมานี้พลังใจถดถอยจนพลอยทำให้ร่างกายเกือบทรุดมาหลายครั้ง ดีที่ได้กำลังใจจากทั้งธามและนริสสาช่วยประคับประคองให้ผ่านช่วงเวลายากลำบากมาได้

“เข้มแข็งไว้นะคุณป้า อย่างน้อยตอนนี้คุณดริ่มก็รู้สึกตัวแล้ว ถึงจะยังพูดไม่รู้เรื่อง แต่ก็สบายใจไปได้เปลาะหนึ่ง พักฟื้นอีกหน่อยอาการ

ต้องดีขึ้นเรื่อยๆ แน่ๆ ค่ะ ฉะนั้นคุณป้าต้องรักษาสุขภาพให้แข็งแรงเข้าไป
นะค่ะ ห้ามป่วยเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นใครจะดูแลคุณดริ่มล่ะค่ะ”

“นั่นสินะหนูสา ป้าจะต้องดูแลตัวเองให้ดีเพื่อยายดริ่ม” จันทรา
ผินยิ้ม “ป้าต้องขอโทษตามกับหนูสาด้วยนะจะทำให้ไม่สบายใจ”

“พูดอะไรอย่างนั้นล่ะครับคุณป้า เราไม่ใช่คนอื่นคนไกลกันเสียหน่อย
เรื่องของน้องดริ่มกับคุณป้า ผมถือว่าเป็นเรื่องของคนในครอบครัวเสมอ
นะครับ อีกอย่างผมเองก็เป็นห่วงน้องดริ่มมากเหมือนกัน”

ตามแต่บ่าผู้สูงวัยกว่าอย่างสนิทสนมแต่ยังคงความสุภาพเอาไว้อยู่
ในที่...เรื่องที่เขาดอกหลุมรักลักขิกาไม่ใช่ความลับของจักรวาลแต่อย่างใด
ขนาดคนนอกอย่างนริสสายังมองออกตั้งแต่วันแรกๆ และดูเหมือนจันทรา
เองก็รักใคร่เอ็นดูชายหนุ่มผู้นี้ไม่น้อย

“คุณดริ่มนี่โชคดีมากเลยนะค่ะมีคุณป้าที่รักเธอมาก แล้วก็มีแฟน
ที่คอยเป็นห่วงเป็นใยอย่างคุณตาม โอ๊ย!”

นริสสาสะดุ้งโหยง หน้าแดงเร็ดในขณะที่ร่างกายเข้าไปทางด้านหลัง
ตามรีบปราดเข้าไปประคองเอาไว้ก่อนที่จะเสียการทรงตัวล้มลงกระแทก
พื้น

“เป็นอะไรไปครับคุณสา”

“จะ...นั่น...ฉันรู้สึกเหมือนมีใครกระตุกผมนะค่ะ แต่คงคิดไปเอง
มากกว่า บางทีฉันอาจจะนอนน้อยเกินไปมั้งค่ะ” นริสสายิ้มเหินพรางมอง
ไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง รู้ว่านอกจากพวกตนเองและพยาบาลที่นานๆ
จะเดินผ่านมาสักคนหรือสองคนแล้ว ไม่มีคนอื่นอีกเลย จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะ
มีใครมือบอนแบล้งมากกระชากผมหางม้าของเธอได้ เว้นแต่...ใครคนนั้น
จะล่องหนได้!

หรือไม่ว่าพูดอะไรไม่เข้าหูผีแสงเทวดาที่อยู่แถวๆ นี้เลยโดนแก้ง
บ้ำแล้ว...คิดเหลวไหลอะไรกันเนี่ย...

หญิงสาวส่ายหน้าให้แก่วางความคิดเลื่อนเปื้อนไร้สาระของตนเอง

ก่อนจะต้องยืนตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงกระซิบต่ำลึกลงแว่วลอยลมมา

นางเป็นของข้าต่างหาก...

“เอ๊ะ? เมื่อก็คุณถามว่าอะไรนะคะ”

เธอขมวดคิ้ว แล้วเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มที่ส่ายศีรษะปฏิเสธหันคว้น

“เปล่าครับ ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลย” งามคลายมือที่ประคอง
 นริสสาย่างนุ่มนวล “นี่พวกผมรบกวนเวลาพักผ่อนของคุณมากเกินไป
 หรือเปล่าครับ เลย...ทำให้คุณเหนื่อย...”

“อ๊ย ไม่เลยสักนิดค่ะ ฉันเต็มใจให้ความช่วยเหลือเต็มที่อยู่แล้ว
 ฉันคง...หุฟาดไปเองนะคะ”

หญิงสาวโกหกคำโต เมื่อครู่เธอได้ยินเสียงพูดจริงๆ แม้ไม่แน่ใจนัก
 ว่าเป็นภาษาอะไร แต่มั่นใจว่าเข้าใจความหมายของมันทุกคำ...มันใจจน
 ขนลุก ตั้งแต่พบตัวลัทธิาก็มีเหตุการณ์หรือเรื่องราวแปลกๆ ที่ไม่รู้จะหา
 คำอธิบายได้รอบตัวสาวน้อยคนนี้ตลอด...นริสสามองไปยังประตูห้องพัก
 ผู้ป่วยที่ลัทธิกานอนอยู่อีกครั้ง แล้วรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาเสียเฉยๆ

ขอให้เมื่อครู่เธอหุฟาดไปจริงๆ ที่เถอะ...

||

“ลักขิกา อาทิตยาพรณ...ชื่อออกเสียงยากเสียจริง”

ดอกเตอร์ฟาติล ชูโลมาน หยิบภาพถ่ายของหญิงสาวที่นอนทอดกาย ยาวอยู่บนผืนทรายขึ้นมามองอย่างพิลึกพิลั่นอะไรซักอย่าง ชูดยวาทที่เธอสวมอยู่นั้น ตัดเย็บจากผ้าสีม่วงเนื้อโปร่งซึ่งบางเบาเสียจนมองเห็นเรือนร่างงามระหงกึ่ง เปลือยเปล่าอยู่ร่ำไร ตามชายผ้ามีการประดับประดาด้วยดินทองและอัญมณี ที่สะท้อนแสงแดดเป็นประกายวิบวับ มองเผินๆ อาจคิดว่าเธอคงหลุดออกมาจากงานเลี้ยงแฟนซีที่ไหนสักแห่ง แต่เมื่อมองให้ดีๆ จะเห็นว่าทั้งเนื้อผ้า ของชุดที่เธอสวมใส่ และเครื่องประดับอันวิจิตรบรรจงที่อยู่บนร่างไม่ว่า จะเป็นทับทรวง แหวน ตุ้มหู และกำไล หรือแม้แต่ปลอกทองคำเล็กๆ ที่ประดับอยู่บนเรือนผมสีดำขลับ ล้วนแล้วแต่สูงค่าเกินกว่าจะเป็นชุดคอสตูม สำหรับเช่าราคาถูกที่มีไว้สำหรับงานปาร์ตี้ได้

“คนไทยใช้ไหม”

เขาเคาะนิ้วพอมเกร็งจนเห็นข้อกระดูกโปนบนใบหน้างามแจ่ม ของสาวน้อยในภาพแล้วทำเสียงจิกจิกในลำคออย่างไม่ชอบใจเท่าใดนัก

ใครจะไปชอบกันเล่า...ครั้งก่อนที่เกิดเรื่องใหญ่โตจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ก็เพราะแม่สาวไทยที่ชื่อราวีนา พอต้อมมาพัวพันกับผู้หญิงไทยอีกก็ให้ รู้สึกสังหรณ์ใจตึงๆ อย่างไรพิกล

“โซคร้ายที่ต้องบอกว่าใช้บัตรเครดิต” กาบาลยื่นแฟ้มรายงานให้ เจ้านาย ใบหน้าของเขายังคงนิ่งสนิทเช่นทุกครั้ง แต่กลับดูมุ่งมั่นยิ่งกว่าเคย เพราะรอยแผลเป็นที่มอง-ลูคเรนิเยร์กับพวกฝากไว้เมื่อปีก่อน พาดจาก คิ้วซ้ายลงมายังหางตา “จากรายงานการตรวจสอบเบื้องต้น ชุดที่เด็กคนนี้สวมใช้กรรมวิธีย้อมสีแบบโบราณอย่างที่ท่านคาดเอาไว้จริงๆ ด้วยครับ”

“อา...สีม่วงไทเรียนสินะ หรุหราน่าดู”

ฟาติลเดะลีน ดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ขณะเปิดแฟ้มแล้วกวาดสายตามองตัวอักษรบนกระดาษคร่าวๆ...สีม่วงไทเรียนหรือที่เรียกกันว่าสีม่วงแห่ง ไทร์นั้น มีประวัติความเป็นมายาวนานนับพันปี ชาวฟินิเซียเป็นผู้คิดค้น กรรมวิธีสกัดสีชนิดนี้จากต่อมของหอยมูเร็กซ์หรือหอยทากทะเลที่มีขนาด ตัวกระจ๋อยร่อย ซึ่งหมายความว่าต้องใช้หอยจำนวนนับหมื่นตัวกว่าจะได้ สีย้อมน้ำหนึ่งกรัม อีกทั้งยังกรรมวิธีและกระบวนการค่อนข้างยุ่งยาก ต้องใช้เวลาสิบวันเป็นอย่างต่ำกว่าจะได้ผ้าแต่ละชิ้น จึงทำให้ในยุคโบราณ ผ้าสีม่วงจัดเป็นของราคาแพงระยับและจำกัดไว้สำหรับกษัตริย์ ชนชั้นสูง หรือนักบวชเท่านั้น ความพิเศษของผ้าที่ย้อมด้วยสีม่วงไทเรียนคือยิ่งซักตาก แดดยิงมีสีลันสดใสนกนอยอย่างเหลือเชื่อ

ปัจจุบันมีสีสังเคราะห์ซึ่งหาง่ายและสะดวกสบายกว่ามากมาแทนที่ กรรมวิธีย้อมผ้าด้วยสีจากหอยมูเร็กซ์นี้จึงค่อยๆ เลือนหายไป เหลือเพียง การทดลองทำซ้ำเพื่อการศึกษาทางวิชาการเล็กๆ น้อยๆ หรือการแสดงโชว์ ย้อมสีอวดนักท่องเที่ยวบ้างเท่านั้น ดังนั้นจึงแทบเป็นไปได้เลยที่เด็กที่ชื่อ ลักษิกาจะสวมผ้าที่ถักทอและย้อมด้วยสีม่วงแห่งไทร์ในยุคนี้ได้...แต่ถึงเรื่อง ผ้าไหมหรุหราค่าควรเมืองจะน่าสนใจแค่ไหนก็ไม่เท่ากับเรื่องเครื่องประดับ ทองคำแท้ที่อยู่บนตัวแม่เด็กนั้นหรอก โดยเฉพาะกำไลวงนั้น...กำไลอาร์-

ลินเอที่เขาคิดว่าหายสาบสูญไปพร้อมกับฌอง-ลุกเมื่อหนึ่งปีก่อน!

“สายของเรารายงานว่าเด็กนั้นฟื้นแล้วนะครับดอกเตอร์ แต่ทางญาติขอร้องให้ปิดข่าวเอาไว้ก่อนเพราะกลัวจะวุ่นวาย” กาบลารายงานต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ชาวต่างชาตินี้ ไม่วุ่นวายสิแปลก” ฟาติลปิดแฟ้มโยนไว้บนโต๊ะทำงานไม่มะฮอกกาณี แล้วเอนกายพิงพนักเก้าอี้หนังพร้อมประสานมือไว้บนตักหลวมๆ “ได้ข่าวว่าพวกนักโบราณคดีในกระทรวงอยากเจอแม่เด็กนี่จนเนื้อเต้นกันทุกคนเลยนี่ พวกเราคงต้องรีบชิงลงมือก่อนที่จะมีใครกระแะกระคายเรื่องอาร์ลีโนเอ”

“มันไม่น่าจะง่ายแบบนั้นนะสิครับดอกเตอร์ เพราะคนที่สถานทูตไทยส่งมาดูแลเด็กกำพร้าคือมิสนริสสา”

“มิสนริสสา?” ฟาติลขมวดคิ้ว “มันยังอยู่อีกเหรอ นึกว่าย้ายกลับไทยไปแล้วเสียอีก”

เขายังจำหญิงสาวหน้าตาคมคายคนนั้นได้อย่างแม่นยำ เจ้าหล่อนตีหน้าใสชื่อว่าไม่รู้เห็นเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับ แอรอน วินสตัน ศัตรูคู่อาฆาตของเขา ทั้งสิ้น แต่กลับตลบลหลังเขาด้วยการลอบไปแจ้งทางกระทรวงโบราณคดีว่า เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมศาสตราจารย์มิเชล ดูวาล ที่ ฌอง-ลุก เรนियร์ ก่อ จนต้องหนีออกนอกประเทศไปตั้งหลักที่อเมริกาเกือบหกเดือน โชคดีที่ได้ ‘ผู้สนับสนุน’ รายใหม่ที่เงินหนาและทรงอิทธิพลพอสมควร ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้กลับมาเหยียบอียิปต์อีกตลอดชีวิตแน่ คิดแล้ว...ยังแค้นไม่หาย ทั้งแม่แล้วก็ได้เฝ้าราทิตย์ คู่รักของหล่อนด้วย!

“เท่าที่รู้ก็น่าจะยังอยู่ประจำการที่นี้อีกสักปีสองปีกระมังครับ เธอรู้จักพวกเราเป็นอย่างดี แล้วก็เคยเห็นกำไลอาร์ลีโนเอมาก่อน เธอไม่น่าจะยอมให้พวกเราเข้าไปใกล้เด็กคนนั้นแน่”

“จะไปยากอะไร ใช้คนของเราให้เป็นประโยชน์สิ” ฟาติลเสะยะยิ้มเหยี้ยมเกรี้ยม “ทำอะไรก็ได้ให้มันยุ่งหัวหมุนจนไม่มีเวลามาที่โรงพยาบาล

ลักพัก จะเอาให้เจ็บนิดๆ หน่อยๆ ก็ดี จะได้ลดความอวดดีลงบ้าง แต่อย่าให้โง่งมงั๊งนักก็แล้วกัน เพราะทางกระทรวงก็ยังจับตามองพวกเราอยู่”

หลังจากฌอง-ลุกเสียชีวิต บรรดานักการเมืองและคนใหญ่คนโตในกระทรวงต่างก็วิ่งเต้นกันจ้าละหวั่น แต่ละคนล้วนมีชนกติดหลังกันทั้งนั้น เขาเองก็ถูกเชื่อมโยงเข้ากับคดีลักลอบค้าวัตถุโบราณที่เจ้าพ่อตลาดมืดเคยมีเอี่ยวหลายคดีจนกลายเป็นข่าวอื้อฉาวในแวดวงโบราณคดี โชคดีที่ตำรวจไม่พบหลักฐานการเงินที่น่าสงสัยในบัญชีของเขาจึงทำให้ข้อกล่าวหาอ่อนเกินกว่าจะดำเนินคดีใดๆ ได้ แต่ถึงกระนั้นชื่อเสียงจอมปลอมที่สั่งสมมานานนับสิบปีก็ปั่นป่วนไม่เหลือชิ้นดี ทำให้ไม่อาจกลับไปรับตำแหน่งสำคัญใดๆ ในกระทรวงได้อีก และถูกย้ายมาแขวนไว้ในหน่วยงานที่มีแต่ชื่อลอยๆ ปราศจากบทบาทใดๆ ในกระทรวงทั้งสิ้น เพื่อรอวันเกษียณอายุอย่างน่าสมเพชที่สุด

“ผมจะระวังให้มากครับท่าน” กาบาลค้อมศีรษะน้อมรับคำสั่ง

“แล้วข้อมูลของเป้าหมายที่ให้แกไปสืบเพิ่มเติมมา ได้อะไรบ้างไหม”

“เด็กคนนั้นอายุเพิ่งยี่สิบสอง แต่เป็นศิษย์เอกที่ศาสตราจารย์อง-ตวน ลามาร์ หมายมั่นปั้นมือจะให้สืบทอดงานที่พิพิธภัณฑสถานลูฟวร์ต่อจากตัวเองเลยครับ”

“องตวน ลามาร์?” ฟาติลเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ อย่างประหลาดใจ “นักอนุรักษศิลป์และโบราณวัตถุชื่อดังคนนั้นนะเหรอ ได้ยินว่าเชี่ยวชาญมากไม่รับฝึกใครเป็นการส่วนตัวไม่ใช่เหรอ”

“ดูเหมือนเด็กที่ชื่อลักษิกาจะมีพรสวรรค์มากครับ ถึงขนาดที่ศาสตราจารย์ลามาร์ยอมรับและให้ไปช่วยงานซ่อมแซมภาพวาดที่ลูฟวร์มาตั้งแต่ปีก่อน แถมยังพามาร่วมงานในโปรเจกต์พิเศษที่ทางรัฐบาลอียิปต์ขอตัวผู้เชี่ยวชาญจากฝรั่งเศสมาช่วยด้วย”

“โปรเจกต์วิหารแห่งสายลมนะเหรอ”

ดอกเตอร์คนดังเคาะนิ้วบนหลังมือของตนด้วยความรู้สึกหงุดหงิด

นิดๆ

ปีก่อน หลังจาก ฌอง-ลุก เรนียร์ และลูกน้องหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ชาวเบดูอินได้แจ้งกับทางเราว่าพบซากปรักหักพังของวิหารใกล้กับบริเวณที่โอเอซิสถล่มยุบหายไปใต้ผืนทราย ในตอนแรกทางกระทรวงมองเป็นเรื่องเพ้อเจ้อ โอเอซิสที่ไหนจะถล่มหายไปได้อย่างไร้ร่องรอยดังคำเล่าขาน จึงไม่ได้ใส่ใจนัก แต่เมื่อได้เห็นหลักฐานเป็นโบราณวัตถุมากมายสองหรือสามชิ้นจึงเร่งส่งทีมสำรวจพร้อมทหารลงพื้นที่ ก่อนจะค้นพบทางเข้าของวิหารขนาดใหญ่ที่จมอยู่ใต้ทรายหนาเป็นเมตร การขุดค้นและบูรณะจึงเริ่มขึ้นอย่างเร่งด่วน ซึ่งถ้าหากเขายังอยู่ในตำแหน่งละก็คงได้เป็นผู้คุมโปรเจกต์นี้ด้วยตนเองเป็นแน่

เจ็บใจนัก!

“ใช่ครับ” กาบาลเดินตรงเข้าไปชิตโตะทำงานแล้วโน้มตัวลงเปิดแฟ้มให้เจ้านายดู “ปีที่แล้ว ทางกระทรวงออกมาแถลงข่าวเรื่องการค้นพบซากทางเข้าวิหาร จากนั้นก็หายเงียบไป ไม่มีการพูดถึงอีก ดูเหมือนว่าภาพวาดในวิหารจำเป็นต้องบูรณะซ่อมแซมด่วน ทางฝรั่งเศสเองก็สนใจเรื่องการค้นพบครั้งนี้อยู่พอดีก็เลยเสนอให้ทุนและส่งผู้เชี่ยวชาญมาช่วย แลกกับการนำโบราณวัตถุที่ขุดพบไปแสดงที่ฝรั่งเศสก่อนเป็นที่แรก แต่ก็อย่างที่เรารู้มันละครับว่า ‘ยืม’ แล้วอาจ ‘ยัด’ ไม่คืนก็ได้ อย่างที่พวกฝรั่งมั่งคั่งชอบทำกับสมบัติของชาติเรา ลักซิกาก็เลยติดสอยห้อยตามศาสตราจารย์ลามาร์มาที่อียิปต์ด้วยเมื่อหกเดือนที่แล้ว”

“เด็กนั่นอยู่ที่ไซต์ขุดค้นในทะเลทรายมาหกเดือนแล้วเหรอ เห็นท่าทางบอบบางแบบนั้น อึดใช้อย่างนี้”

ฟาติลหลุบตามองหนึ่งในรูปที่กลายเป็นกระแสน้ำพุถึงกันมากที่สุดในโลกโซเซียล เป็นภาพที่ลักซิกากำลังแนบใบหน้าเข้าไปจนชิดภาพวาดเทพีฮาธอร์บนผนังวิหารซึ่งมีขนาดใหญ่เท่าคนจริง และมองดูคล้ายเธอมากเกินไปเหลือเชื่อ ทั้งที่ศิลปะสองมิติแบบอียิปต์โบราณนั้น ภาพคนจะมีใบหน้า

คล้ายคลึงกันไปหมด แต่ภาพนี้มองอย่างไรก็เหมือนลักขิกาไม่มีผิดเพี้ยน!

“แม่เด็กนี้เป็นมากกว่าลูกศิษย์หรือเปล่า ลามาร์ถึงได้หนีบมาด้วยไม่ให้ห่างตัวขนาดนี้”

“ผมคิดว่าไม่น่าใช่ครับ สายของเราที่โรงพยาบาลรายงานว่าคนรักของเธอมานั่งใช้แท็บตลอดเวลา แถมยังพยายามใช้เส้นสายของพ่อที่เป็นอดีตนักการเมืองพาตัวเธอกลับประเทศไทยด้วย ตัวเธอเองก็ไม่มีประวัติต่างพร้อยเรื่องชั่วสาวนะครับ เรื่องเดียวที่น่าสนใจในประวัติของเธอคือเธอเคยเข้ารับการบำบัดทางจิตตอนอายุสักเก้าหรือสิบขวบครับ”

“หือ?”

ประโยคท้ายเรียกความสนใจจากฟาติลให้เอื้อมมือไปพลิกหน้ากระดาษในแฟ้มอ่านอีกครั้งทันที

“ดูเหมือนเธอจะเห็นภาพหลอนครับ” กบาลยังคงสรุปรายงานให้เจ้านายฟังต่อไปเช่นที่เคยทำมาโดยตลอดโดยไม่จำเป็นต้องอ่านเอกสารใดๆ “เป็นเรื่องธรรมดาที่เด็กๆ มักมีเพื่อนในจินตนาการ แต่ในกรณีของลักขิกามันเลยเถิดไปจนเป็นอันตรายกับตัวเอง อย่างเช่นจะกระโดดตามเพื่อนล่องหนลงจากระเบียงชั้นสองบ้าง หรือว่าไปหาเพื่อนที่ไม่มีตัวตนในสระน้ำจนเกือบจมน้ำตายบ้าง พ่อแม่ของเธอเลยต้องพาไปพบจิตแพทย์”

“เป็นคนมีจินตนาการสูงว่าอย่างนั้นเถอะ” ฟาติลเบะปาก

“แต่หลังจากพ่อกับแม่ของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์บ้าๆ ของเธอก็รับเลี้ยงเธอเอาไว้และพาไปบำบัดต่อจนถึงอายุประมาณสิบสามปี แล้วก็เลิกไป คาดว่าน่าจะหายแล้วนะครับ เพราะหลังจากนั้นเธอก็ใช้ชีวิตเป็นปกติดี”

“ผู้ปกครองของยายเด็กนี้รวยอู้ฟู่ไม่เลว เป็นหุ้นส่วนของห้างสรรพสินค้าชื่อดังในไทยเสียด้วย อ้อ...ร่ำรวยจากการค้าขายที่ดิน ทำโครงการบ้านจัดสรรสินะ” มือผมมเกร็งพลิกหน้าเอกสารเร็วๆ ไปยังประวัติการศึกษาของหญิงสาว นับว่ากบาลทำงานได้ไม่เลวจริงๆ ข้อมูลแต่ละอย่างละเอียด

ยิบ และแยกเป็นหัวข้อให้อ่านเข้าใจง่าย “เด็กคนนี้เป็นเรียนต่อที่ฝรั่งเศส ตอนอายุสิบแปด เท่ากับอยู่ที่ปารีสมาแล้วสี่ปี...ฉันสังหรณ์ใจว่าเด็กนี้ต้องรู้จักกับพวกของไอ้แอร์อนแน่ๆ ไม่อย่างนั้นจะมีกำลังใจนั้นได้ยังไงล่ะ”

เท่าที่รู้...แอร์อนยังลักลอบเข้าๆ ออกๆ ฝรั่งเศสโดยใช้ตัวตนปลอมอยู่ ไอ้หมอนี้ฉลาดเป็นกรด ซ่อนตัวดำดินเก่งอย่างกับอะไร ขนาดตำรวจสากลยังตามรอยมันไม่เจอ!

“แต่เราก็คงไม่รู้ว่ากำลังไหนเป็นของจริงหรือแค่ของเลียนแบบ นะครับดอกเตอร์” กาบาลท้วง ตอนที่เห็นกำลังอาร์ลีโนเอในข่าวบนหน้า หนังสือพิมพ์ เขาเองก็ประหลาดใจไม่น้อย “แล้วต่อให้เป็นของจริง แอร์อน วินสตัน กับพวกก็ไม่ยากให้คนอื่นง่ายๆ หรอกครับ”

“อย่าลืมสิว่าไอ้แอร์อนมันเจ้าเล่ห์แค่ไหน บางทีมันอาจกำลังวางแผนอะไรอยู่ก็ได้ มันดีอย่างกับลา ไม่มีทางยอมตัดใจจากการค้นหาชุมทรัพย์ ง่ายๆ หรอก” ฟาติลเดาะลิ้น ดวงตาวับวาวไปด้วยความชิงชังคนที่ตนกำลังพูดถึง “ทางเดียวที่จะรู้ได้ก็คือ เราต้องไปพบเด็กนั้นแบบ ‘ตัวต่อตัว’ ไม่มีใครรบกวน”

“ดอกเตอร์จะไปเมื่อไหร่ครับ ผมจะได้ให้คนเตรียมการ”

“พรุ่งนี้” ฟาติลเลือกเพิ่มไถลไปด้านหน้า รอยยิ้มชั่วร้ายผุดพราย ขึ้นบนริมฝีปากสีคล้ำเข้ม “แกเตรียมการให้ดีกว่าแล้วกัน อย่าให้ใครมารบกวน ตอนที่ฉันค้นความลับจากเด็กนั้นเป็นอันขาด!”

ของเหลวเย็นเฉียบที่ไหลผ่านเข้ามาในปากเรียกให้ลัทธิกาต้องลืมตา ขึ้นมองข้าๆ รสชาติของมันเจือรสขมนิดๆ ทว่าหวานซ่าลิ้นยิ่งนัก หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ เพื่อปรับโพกัสภาพให้ชัดขึ้น ก่อนจะพบว่าตนเองถูกโอบ ประคองอยู่ในอ้อมแขนของใครบางคน มือข้างหนึ่งของใครคนนั้นซ้อนใต้ ท้ายทอยของเธอไว้ ส่วนอีกมือป้อนน้ำจากจอกทองคำประดับอัญมณีให้เธอ ดื่มอย่างใจเย็น

“ชอบไหม”

เสียงพูดนั้นแผ่วเบา แต่ทรงอำนาจอยู่ในที ยังไม่ทันที่ลัทธิกาจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง ริมฝีปากร้อนผ่าวก็กดแนบลงบนขมับของเธออย่างถ้อยที

“ไม่...” หญิงสาวดันทั้งจอกและริมฝีปากจากจ้วงออกในคราวเดียวกัน แต่เมื่อเห็นชัดถนัดตาว่าเป็นใคร หัวใจของเธอก็เต้นรัวแรงโดยไม่มีสาเหตุ “คุณ...คุณนั่นเอง...”

ชายหนุ่มที่โอบประคองเธอไว้ในยามนี้คือชายหนุ่มรูปงามที่ปรากฏกายให้เธอเห็นเพียงคนเดียว เดี่ยวก่อน...มีบางอย่างแปลกไป เขาที่เธอเห็นตอนนี้...เวลานี้...มีสีหน้าอ่อนโยนกว่าที่เห็นในวันนั้นมาก ดวงตาของเขายามทอดมองเธอไม่ปรากฏแววโกรธเกรี้ยวเช่นที่เห็นในตอนนั้นเลย มิหนำซ้ำรอยยิ้มที่ผุดพรายบนริมฝีปากหยักงามของเขายังดูเปี่ยมเสน่ห์อย่างที่สุด

“ก็ข้านะสิ จะใครเล่า” ชายหนุ่มเลิกคิ้วเข้มดุจเขียนด้วยถ่านขึ้นนิดๆ อย่างขบขัน

ลัทธิกา มองเพขนตาองหนานชนิดผู้หญิงยังอายของเขอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตั้งสติได้แล้วรีบดันตัวออกห่างจากเขาให้เร็วที่สุด เธอเพิ่งรู้เดี๋ยวนั้นเองว่าตนเองนั่งอยู่บนแท่นสูงที่ปูลาดด้วยพรมขนสัตว์หนานุ่มและเต็มไปด้วยหมอนที่ตัดเย็บด้วยผ้าไหมขนาดใหญ่วางเรียงรายอยู่โดยรอบ แต่ละใบมีสีลึกลับสดใสสวยงามทั้งฟ้า ม่วง ทอง และชมพู แต่กลับดูไม่สะดุดตาบาดตาเท่าไรใหญ่โตที่เอกเขนกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ท่ามกลางพวกมัน

หัวใจของลัทธิกาแทบโลดออกมานอกอกเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้ามีเพียงผ้าลินินสีขาวเนื้อบางพันกายท่อนล่างเอาไว้ ส่วนท่อนบนปล่อยให้เปลือยเปล่าอวดเนื้อตัวสีแทนอันงดงามราวสลักเสลา เรือนผมสีดำขลับที่ทั้งตัวระเริงโล่กว้างลงมายังหมอนผ้าไหมคือเครื่องประดับที่สวยงามที่สุดบนเรือนกายของเขา งาม...ชนิดข่มให้ตม้หูทองคำที่ขึ้นรูปเป็นนกเงือกประดับ

หินสูงค่าอย่างลาฟิส ลาซูลีและเทอร์คอยส์ที่เขาใส่อยู่ดูด้อยค่าไปในบัดดล
“คุณ...เป็นใคร แล้วที่นี่คือที่ไหน”

หญิงสาวเสทหลุบทาลง ไม่กล้ำมองเขาตรงๆ แก้มทั้งสองข้างแดงปลั่ง
อย่างเคอะเขิน

“ที่ที่เจ้าควรอยู่” คำตอบของเขาง่าย สั้น ทว่าทำให้คนฟังรู้สึกว้าวุ่นใจ
อย่างประหลาด “เป็นอะไรไป อยู่ด้วยกันมาหลายทิวาราตรีแล้ว เพิ่งมาถาม
อะไรเอาตอนนี้ หรือไม่พอใจนางระบำพวกนั้น ถ้าไม่ชอบกับอกลี จะได้
ลากไปกุดหัวทิ้งให้หมด”

เขาชี้นิ้วที่สวมแหวนทองคำประดับด้วยหินสีเหลืองโปร่งแสงเกาะสลัก
เป็นแมลงสกรับไปยังกลุ่มคนที่เคลื่อนไหวอยู่กลางลานกว้าง เสียงพูด
ของเขาดังกังวานไปทั่วบริเวณและทำให้หนักดนตรีและนางระบำพากันหยุด
นิ่งแล้วหันกลับมาองลัทธิกาด้วยแววตาตื่นตระหนก หญิงสาวเองก็ตกใจ
ไม่แพ้กัน ทั้งตกใจเรื่องที่เขาพูดและตกใจกับภาพตรงหน้า แม้จะมีม่านโปร่ง
บางกางกันอยู่ แต่เธอก็เห็นชัดเจนว่าตนเองอยู่ในห้องโถงขนาดมหึมา บน
ผนังและเสารอบด้านมีการฉาบทาด้วยสีลึกลับสวยงามเป็นลวดลายเฉพาะตัว
ตามแบบฉบับอียิปต์โบราณ ส่วนมากลงสีทองเป็นลวดลายของกอปอาปรัส
และดอกบัว กลางห้องมีสระน้ำขนาดย่อมที่เต็มไปด้วยดอกบัวสีน้ำเงินบาน
สะพรั่งและส่งกลิ่นหอมคล้ายอันแสนคุ้นเคย...กลิ่นเดียวกับเครื่องดื่มที่เธอ
เพิ่งดื่มเข้าไปเมื่อครู่

“ตกลงว่าไม่ชอบ ดี ถ้าอย่างนั้นก็ลากไปกุดหัว”

“อย่า! อย่าค่ะ ฉัน...ฉันไม่ได้ไม่ชอบ...”

ลัทธิการิบโผเข้าไปเกาะแขนของชายหนุ่มเอาไว้อย่างลึ้มตัว เธอหัน
ไปมองเหล่านักแสดงด้วยแววตาสับสน พวกเขาทุกคนแต่งกายแปลก
ประหลาดยิ่งนัก โดยเฉพาะนางระบำที่ยืนรอฟังคำพิพากษาอยู่กลางลาน
กว้างที่ปูด้วยหินสีชมพู หญิงสาวที่นับคร่าวๆ ได้ราวสี่ถึงห้าคนนั้นอยู่ใน
สภาพกึ่งเปลือย สวมเพียงแถบผ้าประดับลูกปัดปิดท่อนล่างเอาไว้ ส่วน

ท่อนบนเปิดให้เห็นทรวงอกได้รูป พวกเธอสาวมวิภมที่ถักเป็นเปียเล็กๆ และประดับปลายผมที่ยาวประพาดด้วยลูกปัดหลากสีทำให้มองดูคล้ายกันไปหมด อีกทั้งยังเขียนขอบตาหนาเป็นสีดำสนิทและลากหางยาวไปจนเกือบจดขมับกันทุกคน จึงเป็นการยากที่จะแยกว่าใครเป็นใคร เหล่านักดนตรีเองก็แต่งกายไม่ต่างกัน ดีหน่อยตรงที่มีผ้าสีขาวโปร่งบางปกปิดร่างกายเอาไว้ อย่างหมิ่นเหม่

คุณพระคุณเจ้า! ทุกคนแต่งกายคล้ายหลุดออกมาจากภาพวาดบนฝาผนังที่เธอเคยเห็นที่สุสานในหุบผากษัตริย์!

ชายหนุ่มหันไปมองกลุ่มนางระบำด้วยแววตาคมกริบเพียงครู่ก่อนจะโบกมือ พริบตาเดียวทุกคนก็พากันค้อมคำนับอย่างลนลาน แล้วถอยกรูดออกไปจากห้องจนหมด

“มีอะไรที่ไม่ชอบอีกไหม” เขาเซยคางของหญิงสาวขึ้นสบตา พลังกดจุมูกเล้าคลอไปบนพวงแก้มหนุ่มนุ่มแผ่วๆ “บอกมาสิ เด็กน้อย”

“ไม่...ไม่ชอบแบบนี้...แบบที่คุณทำอยู่...” ลักษิกาเสียงสั่น แม้ปากจะร้องห้าม แต่ร่างกายของเธอกลับตอบรับสัมผัสของเขาราวกับคุ้นเคยกันมานาน “คุณ...กระทั้งลมหายใจเจือกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เป่ารดแก้ม

“ไม่ชอบ? ถึงข้าจะชอบเจ้ามากแค่ไหน ก็คงไม่กุดหัวตัวเองเพียงเพราะเจ้าไม่ชอบหรอกนะ” เขาหัวเราะ แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงรู้สึกว้างคล้ายกำลังถูกคุกคามอยู่ในที่ “แล้วทำแบบไหนถึงจะชอบล่ะเจ้า หรือว่าแบบนี้”

‘แบบนี้’ ของเขาคือการแนบริมฝีปากเล้าคลอกับกลีบปากของหญิงสาวอย่างยั่วเย้า ปลายลิ้นร้อนระอุที่แทรกเข้ามาในปากเงือรสวนปนขมชนิดๆ ของเครื่องดื่มที่เธอได้ลิ้มรสก่อนหน้านี้...รสที่ทำให้เธอมีนเมาจนไม่อาจรวบรวมสติและร่างกายต่อต้านเขาได้เลย

“ไม่ได้ คุณทำแบบนี้ไม่ได้ เรา...เราไม่ได้เป็นอะไรกัน นี่...นี่มันไม่ถูกต้อง...”

ลักษิกาประท้วงเสียงอู้อี้ มือน้อยกำเป็นหมัดแล้วทุบไปบนปากกว้าง

แต่นอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านสักนิดแล้ว ยังบดจุมพิตลงมาซ้ำๆ จนเธออ่อนระทวยไปหมด

“น่าขำนัก สิ่งที่ทำถูกต้องที่สุดแล้ว แม่เด็กโง่ เจ้าเป็นเจ้าสาวของข้าทำไมข้าจะร่วมเรียงเคียงหมอนกับเจ้าสาวของตัวเองไม่ได้”

เขากระซิบซิดริมฝีปากบวมเ่อของหญิงสาว

“ระ...ร่วม...เรียง...คะ...คะ...เคียงหมอน” ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างตกตะลึง เธอเพิ่งสังเกตในตอนนั้นเองว่าเขาพูดกับเธอเป็นภาษาอังกฤษลำเอียงแปร่งๆ และใช้ศัพท์แสงโบราณเสียจนเธอไม่แน่ใจว่าจะเข้าใจทั้งหมดทุกคำในประโยคหรือไม่ “พูด...พูดเรื่องอะไรของคุณ นี่ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดแน่ๆ ฉัน...ฉันไม่ใช่เจ้าสาวของคุณ...เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แล้ว...แล้วฉันจะแต่งงานกับคุณได้ยังไงกัน...”

นี่เรา...ต้องฝันไปแน่ๆ เรื่องบ้าๆ นี่ต้องไม่ได้เกิดขึ้นจริง!

“เจ้านั้นจะไปเป็นตลกหลวงนะ พูดจ่าน่าขัน” เขากดจูบบนปลายจมูกเล็กโตอย่างมันเขี้ยว “ข้าเก็บเจ้าได้ในอาณาเขตของข้า อะไรที่อยู่ในอาณาเขตนี้ถือเป็นสมบัติของข้าทั้งสิ้น นั่นคือกฎ”

“คุณนั่นละ พูดจ่าน่าขัน ตัวฉันย่อมเป็นของฉัน ไม่ใช่ของใครอื่นอย่าพูดเองเออเองสิ” หญิงสาวตัวสั้นเมื่อเห็นแวตาวับวาวไปด้วยแรงอารมณ์บางอย่างของเขา “คนเราจะแต่งงานกันได้ก็ต้องรู้จักกันก่อน ไม่ใช่เจอหน้ากันก็แต่งงานปั๊บแล้วร่วม...ร่วม...”

“ร่วมเรียงเคียงหมอน” ชายหนุ่มตอบประโยคให้เสร็จสรรพด้วยน้ำเสียงคล้ายผู้ใหญ่สอนเด็ก แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไร เขาก็น่าจะแก่กว่าเธอไม่มาก อย่างดีก็ไม่น่าเกินสองหรือสามปีหรอก “แล้วเจ้าคิดว่าหญิงชายต้องรู้จักกันนานเท่าใดเล่าถึงจะแต่งงานได้”

“ก็...ก็ต้องสักปี ไม่สิ...ดูใจกันสักสองสามปีน่าจะเหมาะ” หญิงสาวโพล่งเสียงดังพลางเหลือบตามองไปรอบๆ อย่างพยายามหาทางรอด จนสายตาไปสะดุดกับแจกันทองคำที่ปักดอกบัวสีน้ำเงินเอาไว้จนเต็มตั้งอยู่

ข้างแท่นนอน

ถ้าเพียงแต่เราเอื้อมมือไปหยิบมันได้...

“สองสามปีหรือ ได้...ไม่ใช่เรื่องยากอะไรนี่”

ชายหนุ่มเล็กคิ้วขมวดขึ้นนิดๆ อย่างยียวน ก่อนจะโบกมือด้วยกิริยาเดียวกันกับที่โบกไล่นางระบำเมื่อครู่ก่อนนี้ จู่ๆ แสงสว่างของดวงอาทิตย์ที่ลอดผ่านหน้าต่างห้องเข้ามาก็ดับมืดลง จากนั้นก็สว่างขึ้นในช่วงพริบตา สลับกันอย่างรวดเร็วจนหญิงสาวปรับตัวไม่ทัน เธอมองออกไปด้านนอกก็เห็นดวงอาทิตย์ขึ้นและตกสลับกับดวงจันทร์ด้วยความเร็วเหลือเชื่อ ต้นไม้ที่อยู่ริมหน้าต่างพลันค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้นในช่วงสี่วันวิภาที่ในขณะที่ดอกบัวในแจกันทองกลับเหี่ยวเฉาลงด้วยอัตราความเร็วเทียมกัน เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้อยู่สักห้าวันที่ได้ ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับสู่ปกติ

“พระอาทิตย์ขึ้นและตกครบหนึ่งพันเก้าสิบห้าทิวแล้ว เท่ากับเจ้ากับข้า ‘ดูใจ’ กันครบกำหนดที่เจ้าบอกพอดี เป็นอันว่าแต่งงานกันได้แล้วใช่ไหม”

ชายหนุ่มพูดหน้าตาย ส่วนลูกษิกาได้แต่อ้าปากค้าง ทำอะไรไม่ถูกหนึ่งพันเก้าสิบห้าวัน...นั่นเท่ากับสามปีพอดีบพอดี ผู้ชายคนนี้คิดคำนวณไวเหลือเชื่อ!

เอ๊ะ? เดียวก่อน นี่เขาบ้าหรือเปล่า แคนั่งดูหน้ากันเฉยๆ จะเรียกว่าดูใจได้อย่างไรกันเล่า!

“นี่...นี่คุณเล่นกลอะไรของคุณ เป็นไปไม่ได้ นี่มัน...ไม่ใช่เรื่องจริง...”

“ในอาถรรพณ์นี้ ไม่มีอะไรที่ข้าทำไม่ได้” สีหน้าและน้ำเสียงอวดดีของเขาน่าหวั่นไล่เสียจนหญิงสาวต้องจินตนาการว่าตนเองกำลังขวนขวานหน้าเขาซ้ำๆ “อย่าบิดพลิ้วอีกเลย เจ้าเป็นของข้าตั้งแต่วันที่ข้าเก็บเจ้าได้แล้ว เจ้าเองก็รู้ดีอยู่แก่ใจ”

ไม่พูดเปล่า ชายหนุ่มยังรวบกายบอบบางไว้ด้วยแขนเพียงข้างเดียวแล้วประทับจูงไปบนลาดไหล่ชาวผ่องที่โผล่พ้นผ้าลินินบางเบาที่แทบปกปิด

อะไรไม่ผิด

“ฉัน...ฉันไม่ใช่สิ่งของนะ แล้วก็ไม่ใช่ของคุณด้วย คุณ...คุณจะบังคับฉันไม่ได้”

ลัทธิกาตินขลุกลัก แต่ยิ่งตื่น วงแขนนั้นก็ยิ่งรัดแน่นราวรูปสัตว์เหยือกก่อนจะกลืนกิน

“บังคับ? พูตจวน่าขันอีกแล้วนะเจ้า คนอย่างข้าไม่เคยบังคับสตรีใด มีแต่ยินยอมพร้อมใจเป็นของข้าทั้งสิ้น เจ้าเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น”

“อย่า...อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย ฉันไม่มีวันยินยอมพร้อมใจอะไรทั้งนั้น” ดวงหน้าเล็กเรียวแดงจัด ไม่นึกไม่ฝันว่าผู้ชายที่มีใบหน้างดงามราวเทพจำแลงผู้นี้จะพูดเรื่องไร้ยางอายได้หน้าตาเฉย

“อย่าเพ่งแค้นใจนัก”

เขาหัวเราะแล้วหันไปรินเครื่องดื่มใส่จอกทองคำจนเต็มเปี่ยม จากนั้นจึงยกขึ้นดื่มก่อนจะก้มลงป้อนหญิงสาวด้วยปาก เธอพยายามดิ้นรนเอาตัวรอดในสองสามวินาทีแรก แต่เมื่อเครื่องดื่มเลิกลิ้นนั้นไหลผ่านลำคอไปเพียงครู่เนื้อตัวของเธอก็อ่อนปวกเปียกราวขี้ผึ้งต้องไฟ ดูเหมือน...จะมีเหล่าผีสมอยู่ในนั้นด้วยเธอจึงรู้สึกร้อนวูบวาบไปหมด ให้ตายเถอะ ก่อนหน้านี้เธอดื่มมันเข้าไปในปริมาณเท่าใดก็จำไม่ได้ แต่...เอาเข้าจริงเธอแทบไม่รู้เลยว่ากำลังมัวเมาสิ่งใดมากกว่ากันระหว่างเครื่องดื่มที่วุ่นวายนับกับจุมพิตเร่าร้อนของเขา

“เจ้าเป็นของข้า ทั้งตัวเจ้าและแสงสว่างของเจ้า”

“ไม่...ใช่...”

แสงสว่าง? แสงสว่างอะไร

สมองของลัทธิกาตินเต็มไปด้วยความสับสน มือไม้ของเธอพยายามผลักไสเขาให้ออกห่าง แต่ร่างกายกลับโอนอ่อนผ่อนตาม ยอมให้เขาประคองลงนอนราบไปกับพรมขนสัตว์หนานุ่มราวกับมันไม่ใช่ของเธออีกต่อไป เธอจมจ่อมลงสู่ภวังค์ความไหวด้วยจุมพิตอันมอมเมาของเขา กลีบปาก

บอบบางถูกขบเม้มและเคล้าคลึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนชาหีบและบวมซ้ำ ทว่าดูเหมือนเขาจะพอใจยิ่งนักที่ได้เห็นสีแดงระเรื่อบนริมฝีปากและพวงแก้มของเธอ

“อย่า...ได้โปรด...”

หญิงสาวสั่นสะท้านด้วยความหวาดหวั่นระคนอับอายเมื่อปมผ้าที่ห่มกายอยู่ถูกกระตุกและดึงรูดออกทางปลายเท้า เผยให้เห็นผิวขาวผุดผาดปานน้ำนม ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ถูกริมฝีปากของเขาล่อลวงให้หลงลืมไปชั่วคราวเริ่มกลับมาสติในสมองอีกครั้ง มือเล็กพยายามไขว่คว้าดึงผ้ากลับมากบปิดกาย แต่กลับถูกชายหนุ่มโยนทิ้งไปกองบนชั้นบันไดหน้าแท่นนอนอย่างไม่ไยดี เธอจึงได้แต่คูตัวกอดตัวเองไว้ ดวงตาทั้งสองข้างเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา

“ไม่ต้องกลัวนะ เด็กดี ข้าจะทะนุถนอมเจ้า”

เจ้าของร่างใหญ่โตผิดธรรมดาทั้งตัวลงนอนกอดซ้อนหญิงสาวจากด้านหลังแล้วจูบพรมไปทั่วแผ่นหลังเนียนนุ่มประหนึ่งไหมเนื้อดีอย่างหลงใหล ตัวของเขาร้อนระอุดุจสุมเพลิง ไม่ว่ามือและริมฝีปากของเขาจะไปทีใด ลักษณาก็รู้สึกเหมือนตนเองเป็นกระดาดขาปี่รุสแห่งๆ ที่ถูกไฟเผาเผาจนมอดไหม้เป็นจุณ

“คุณ...ไม่ฟังฉันเลย” หญิงสาวครางสะอื้น หายใจหอบ “คนหน้าไม่อายุ นี่...นี่มันกลางวันแสกๆ ทำอย่างนี้ได้ยังไง”

“เรื่องแบบนี้จะทำเวลาไหนก็ไม่ต่างกันหรอกเจ้า แต่ถ้าเจ้าไม่ชอบข้าก็ไม่ผิดใจ”

ลักษณาลอบถอนใจอย่างโล่งอกเมื่ออีกฝ่ายผละออกห่าง ก่อนจะต้องอ้าปากค้างอีกคำรบในนาที่ถัดมาเมื่อชายหนุ่มตืดนิ้วดังเป๊าะ ดวงอาทิตย์ก็ทิ้งตัวลงจากฟากฟ้า ปล่อยให้จันทร์ทราขึ้นมาส่องแสงนวลตามท้องฟ้ายามราตรีแทนที่

“คุณ...คุณทำได้ยังไง...”

“คำถามโง่งเงา เจ้าน่าจะรู้คำตอบอยู่แล้วว่าข้าทำได้อย่างไร” เขาพลิกตัวหญิงสาวให้หันกลับมาประจันหน้ากันจากนั้นจึงทาบทายลงกักกันเธอไว้ข้างใต้อย่างรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ทัน “ที่นี่หมดข้ออ้างเสียทีนะ แม่เด็กมากเรื่องอย่าคิดถ่วงเวลาเลย ไม่มีประโยชน์หรอก ข้ารอมาหลายทิวาแล้ว และจะไม่รออีกต่อไป”

“หลายทิวา? ฉันเพิ่งพบหน้าคุณวันนี้เอง...อือ...”

เสียงที่เหลื่อถูกจับของเขากลืนหายไปจนสิ้นอีกครั้ง คราวนี้ยาวนานและดูดีมากกว่าครั้งก่อนมากนัก ลักษิกาพยายามเบือนหน้าหนี แต่ก็ถูกซ้อนท้ายทยอยให้กลับมารับรสจุมพิศหวานปมขมของเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอสู้แรงเขาไม่ได้ ไม่สิ...เธอไม่คิดแม้แต่จะสู้จริงจังสักนิด ยิ่งเขาบิดเบียดกายเข้าหามากเท่าใด เรี่ยวแรงที่เคยมีก็ยิ่งหดหายไปเท่านั้น ท้ายที่สุดก็พ่ายแพ้ให้แก่อารมณ์พิศวาสที่ถูกปลุกปั่นให้รู้จักเป็นครั้งแรกในชีวิตอย่างน่าละอาย

“เจ้าหอมหวานยิ่งกว่าเหล่าดอกบัวเป็นพันเท่า”

“อย่า...อย่า...ไม่...”

เสียงร้องห้ามของเธอกลายเป็นเสียงครางพะแผ่ว กายสาวบิดเร่าเมื่อปากร้อนจัดครอบครองยอดทรวงสีหวานเอาไว้ แผ่นหลังบอบบางแอ่นโค้งขึ้นในขณะที่ปลายเล็บจิกบนปากกว้างเพื่อระบายความรู้สึกอัดอั้นที่ไม่รู้จะหาคำใดมาอธิบายได้ เหมือน...ถูกไฟลามเลียไปทั่วผิวกาย เหมือน...ถูกพายุลมรุนแรงพัดหอบขึ้นสู่เบื้องบนก่อนจะถูกกระซอกให้ร่วงหล่นลงมาพร้อมกับความเจ็บปวดราวร่างกายถูกฉีกทิ้งให้แยกออกจากกัน

“คน...คนโกหก...ไหนว่าจะทะ...”

ลักษิกาพูดแทบไม่เป็นคำ เหงื่อเม็ดเล็กผุดพรายตามกรอบหน้าและไฝผม หูอื้อตาลายเหมือนจะเป็นลมไปเสียเดี๋ยวนั้น

“นี่ก็ทะนุถนอมที่สุดแล้วแม่คุณ”

ชายหนุ่มคำรามอู้อยู่ในอก ดวงตาคูโชนไปด้วยเพลิงเสน่หาจนมองเห็นได้ชัดแม้อยู่ในความมืด ไม่สิ...ดวงตาของเขาเหมือนจะ...เรืองแสงได้!

“นี่คุณ...”

เอ่ยได้เพียงเท่านั้น สติสตังที่เหลือก็กระเจิดกระเจิงเมื่อกายใหญ่เริ่มขยับไหวตามแรงอารมณ์ เนิบช้าและนุ่มนวลก่อนจะร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ ผิวกายที่เสียดสีกัน จุ่มพิตปโลบขั้วญที่จับน้ำตาจากทางตาอย่างอ่อนหวาน ทุกสัมผัสแสนสนิหะเสนาหาทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนตนเองกำลังมอดไหม้อยู่ในกองกุนต์อันไม่มีวันดับ

“เจ้าเป็นของข้า”

ริมฝีปากหยักลึกขบเม้มใบหูเล็ก ลักขิกายมือสะเปะสะปะไปบนแผงอกหนาหนึ่ที่พราวไปด้วยเม็ดเหงื่อ เธอได้ยินเสียงครางต่ำลึกของเขาดังอยู่เป็นระยะ เธอ...เป็นของเขาจริงๆ นั่นละ เธอกลายเป็นสมบัติของผู้ชายที่เธอไม่รู้แม้แต่ชื่อ...

“นุร้อยนี้ แสงสว่างแห่งดวงตาข้า...”

ทุกความคิดสะดุดลงทันทีที่ได้ยินคำเรียกขานนั้น

“นุร้อ...” สมอของหญิงสาวชาวโพลนขณะพยายามเอ่ยทวนคำที่เขาพูด ปลายเท้าจิกเกร็งเมื่อเห็นปลายรุ่งอยู่รำไร เธอคว้าเข้ากอดกายแกร่งเอาไว้แน่น “นุร้อ...”

“ใช่...นั่นคือชื่อที่เจ้าต้องจดจำไปจนชั่วชีวิต ข้าเป็นเจ้าของเจ้า ชื่อนี้อย่าได้หลงลืมเป็นอันขาด นุร้อยนี้!”

ลักขิกาแทบไม่ได้ยินสิ่งที่เขาพูดอีกแล้ว เธอรู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบกายแตกพร่าเป็นประกายระยิบระยับประหนึ่งลอยคว้างอยู่ท่ามกลางหมู่ดำนับล้านดวง

นุร้อยนี้...นุร้อยนี้ของข้า...